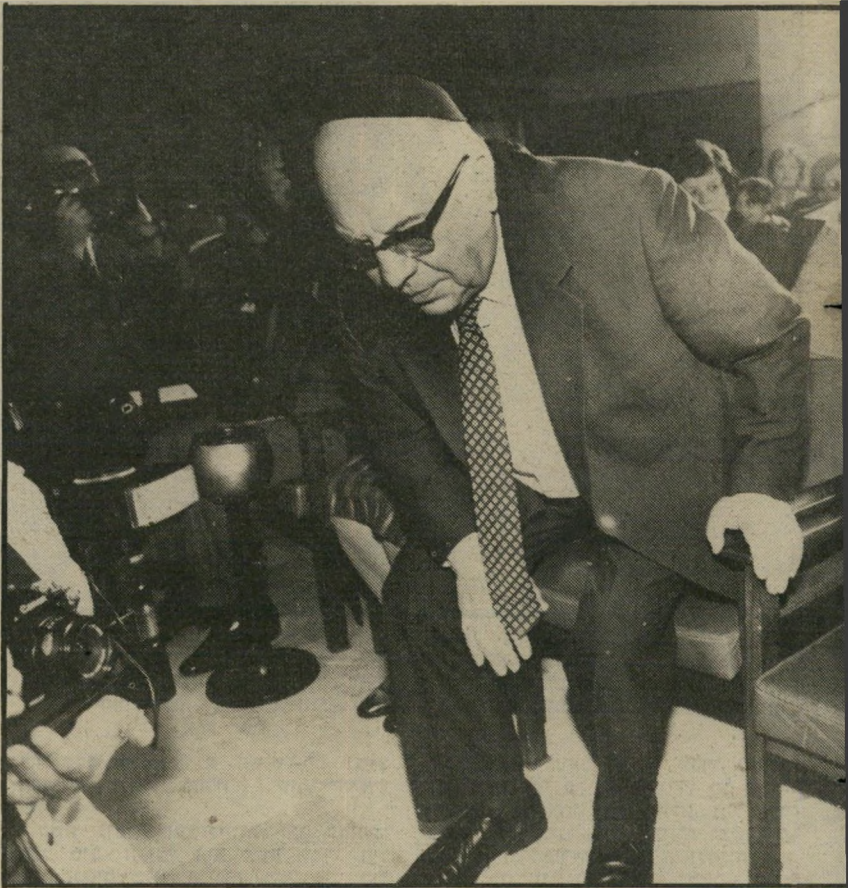


גם: את הבידור סיפקו הח"כים עצמם



ולא רגיל הוא היה לבר. הוא כמעט גראה עירום לבר, כשאשתו, לילי, לא נשרכת אחריו ושולחת לעברו מבטי הערצה. הוא התיישב ליד רבקה בורג, ששאלה אותו מייד איפה לילי. הוא מילמל משהו, הסביר שהיא נמצאת במשק, כי איימשר להשאיר את המשק לבר. זה נשמע כמו תירוץ של רגע.

שרון שלח חיוכים מדושנים לעבר עדשות המצלמות, כמה הבוקים הוא קם. הסתובב קצת, שוחח עם מישהו, לחץ יד לאחר, ושלה חיוך לשלישי. כשכולם כבר התיישבו במקר מותיהם, פנה שרון ויצא מהאולם בצורה כוללת. כולם ראו ועקבו אחריו במבטיהם. "איזה תעלול הוא זומם הפעם?" לחש מישהו.

ואז השתרר שקט. כולם ישבו כבר במקומותיהם. מגיחים רגל על רגל. מכור בדים, בהתאם לאירוע. כולם חיכו לבגין. הוא הגיע, יחד עם ערימת שומרי ראש, המקיפים אותו מכל עבר, שולחים מבטים דואגים לעברו, שלא ימעד חלי לה ויפול. בגין גראה עיניו. הוא ניסה בכוח לחייך למצלמות. אבל החיוך כבר לא מה שהיה פעם. הוא כבר לא זחר

איזה כיסא לבורג

שרי הפנים יוסף בורג, בא למסיבת הכנסת והחזן לשבת בשורה הראשונה. כשעמד להתיישב (למעלה מימין) הוא הבחין שאין זה הכיסא שיועד לו. הוא עבר כיסא, וכשהתיישב חייך אל הצלמים. ח"כים אחרים ונשותיהם חנדיפו לשבת בשולי האולם, במקומות הקרובים יותר לשולחנות האוכל וליציאת צילומים: ענת סרנובסטי



בידיים ח"כ חרות לשעבר, יוחנן בדר, לוחץ ידי מכירה וחיקה (מימין), וסגנית שרי החינוך מרים גלזר-תעסה אוכלת בידיה (למעלה) מהתיקרות שהוגשה לח"כים ולמחמנים במסיבת

שיוכל לשבת. ראשהממשלה ישב לצידם של מנחם סבידור, ושר הפנים, הד"ר יוסף בורג, ס ברוזה ובעבר, ביניהם שמואל פלאשו-שרון.